

Arrest

nr. 280 349 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2020.

1.2. Op 26 januari 2022 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 8 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing inzake S.N., verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Khuru in het district Watapur van de provincie Kunar. In de periode van de burgeroorlog en de oorlog met Rusland verhuisde u met uw familie naar Pakistan. Enkele jaren na de val van de taliban en de aanstelling van Hamid Karzai als president van Afghanistan verhuisde u terug naar Afghanistan. In Afghanistan werkte u op jullie landbouwgronden.

Een jaar na jullie terugkomst in het dorp werden u, uw broer A. en uw vader regelmatig aangesproken door de taliban in verband met jullie rekrutering. Jullie weigerden steeds maar ondervonden geen problemen met de taliban als gevolg hiervan.

Kort voor uw vertrek werd uw vader door de taliban nogmaals gevraagd om u en uw broer naar hen te sturen om hen te vervoegen. Ditmaal waren ze serieus. Ze beloofden jullie veel geld en een goede positie wanneer ze het land zouden veroveren. Uw vader zei hen dat hij het aan u en uw broer zou vragen. Hierop gaven de taliban aan dat ze later zouden terugkomen.

Enkele dagen later vertelde uw vrouw dat zij van haar zus, die getrouwd is met een talibanlid, had gehoord dat de taliban u ervan verdachten achter enkele droneaanvallen in de regio te zitten en u wilden vermoorden. Hierop besloten u en uw broer te vluchten. Jullie doken voor een tijdje onder bij uw schoonbroer in Jalalabad.

U verliet Afghanistan in 2019, samen met uw vrouw S., N. (CGVS X, OV X) en uw kinderen en de zoon van uw oudste broer, S., I. (CGVS X, OV X). Uw oudste broer en uw ouders bleven in het dorp wonen. Enkele dagen voor uw vertrek was ook uw broer A. uit het land vertrokken en verblijft in Iran.

Uw broer R. werkte vroeger als tolk voor de buitenlanders en was enkele jaren voor uw vertrek reeds naar Frankrijk vertrokken.

Op 30 september 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Kort na de machtsvername in Afghanistan door de taliban werd uw oudste broer opgepakt door de taliban en ondervraagd over zijn familie en verre familie en hun eventuele betrokkenheid bij de voormalige overheid. Hij werd enkele dagen vastgehouden en mishandeld. Na dit incident verhuisde uw oudste broer met uw ouders naar Banaghar, een dorp dichtbij Kama in Nangarhar, waar uw schoonfamilie woonde.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara en die van uw kinderen, en een Afghaanse geboorteakte van uw zoon Salman en een Belgische geboorteakte van uw zoon Y. neer. Daarnaast legt u nog taskara's, paspoorten en Pakistaanse PoR-kaarten van uw familie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart gezocht te worden door de taliban omdat u niet bent ingegaan op hun eis om hen te vervoegen en omdat zij u tevens verdenken van achter enkele droneaanvallen in de regio te zitten. Uw verklaringen

over uw problemen met de taliban zijn echter dermate inconsistent en vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst legt u inconsistente en weinig doorleefde verklaringen af over de reden waarom u gezocht zou worden door de taliban. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u zich niet wilde aansluiten bij de taliban. Vervolgens zou er een droneaanval zijn gebeurd op het dorp waarbij een talibanlid zou zijn omgekomen en de taliban u ervan verdachten achter deze aanval te zitten omdat u zich niet wilde aansluiten bij hen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS verklaart u dat de taliban dachten dat u achter de droneaanval zat en dat ze van plan waren om u te vermoorden. Uw vrouw vernam dit van haar zus, die getrouwd is met een talibanlid (CGVS, p. 14). Echter, later verklaart u plots dat ze u niet echt hiervan verdenken maar dat zij u op die manier enkel onder druk wilden zetten om hen toch te vervoegen (CGVS, p. 16). Dat u eerst aangeeft dat ze u zoeken omdat ze u ervan verdachten betrokken te zijn bij een droneaanval maar later dan weer zegt dat zij u niet echt verdachten maar dat dit enkel was om u onder druk te zetten hen te vervoegen maakt uw verklaringen over vluchtmotieven wel zeer inconsistent en uiterst ondoorleefd.

Nog meer twijfel wordt gevoeld door hoe u plots tot deze wijziging komt. Immers zegt u dat de eerste droneaanval drie maanden voor uw vertrek gebeurde. Na deze aanval zou de taliban u verdenken achter deze droneaanval te zitten (CGVS, p. 14). U stelt verder dat de taliban u hiervan zou verdenken omdat niemand van uw familie ooit de taliban heeft vervoegd, in tegenstelling tot de rest van het dorp (CGVS, p. 12 en 15). Gevraagd waarom de taliban u dan kort voor uw vertrek nogmaals trachtten te rekruteren – gezien zij u er net van verdenken achter een droneaanval te zitten en u dus duidelijk niet te vertrouwen bent – zegt u dan plots dat zij u niet echt hiervan verdachten maar dat het een truck was om u onder druk te zetten (CGVS, p. 16). Dat u deze bedenking nooit eerder heeft aangegeven – noch op de DVZ, noch eerder in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – maar deze slechts oppert wanneer gevraagd wordt waarom zij u zouden willen rekruteren terwijl ze u net verdenken van een droneaanval op hen maakt dat uw verklaringen uiterst gemaakt overkomen.

Omdat dit wel zeer veel verwarring creëert omtrent de reden waarom de taliban u zou zoeken wordt expliciet gevraagd of zij u zoeken vanwege de rekrutering of vanwege de droneaanvallen maar u antwoordt steeds in ontwijkende en weinig verhelderende termen. De eerste keer zegt u ontwijkend: “Vanwege onze ongehoorzaamheid, weglopen van hen” (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of ze u zochten omwille van de rekrutering of vanwege de droneaanvallen ontwijkt u opnieuw de vraag: “Ze sloegen vader en zeiden hem waarom stuurde je hen weg, ze zeiden ze zijn schuldig, anders zouden ze niet weglopen”. Gevraagd of u hiermee dan doelt op de droneaanvallen weigert u voor de derde keer om hier een duidelijk antwoordt op te geven: “ze zeiden we zijn schuldig daarom zijn we weggelopen, en hij gaf de mogelijkheid van weglopen”. Nogmaals gevraagd of ze bedoelden dat jullie schuldig waren aan de droneaanvallen – u wordt erop gewezen dat u de vraag niet beantwoordt – wijst u ditmaal eerder op de rekrutering maar weigert u nog steeds de vraag eenduidig te beantwoorden: “Ze gingen naar vader, vroegen hem dat we hen moeten vervoegen we weigerden dan liepen we weg, ze hielden vader verantwoordelijk voor onze ontsnapping” (CGVS, p. 17). U wordt erop gewezen dat u een verzoek om internationale bescherming indient omdat de taliban u zou zoeken en nogmaals gevraagd om eenduidig aan te geven of dit is vanwege het feit dat ze u wilden rekruteren of omdat ze u ervan verdachten achter een droneaanval te zitten die een van hun leden had gedood, waarop u zegt: “Vanwege beiden”. U voegt toe dat ze u eerst wilden rekruteren en u dan verdachten van de droneaanval (CGVS, p. 17). Dergelijke vage en ontwijkende verklaringen over uw vluchtmotieven doen ernstige twijfels rijzen. Dat de taliban u zou verdenken van de droneaanval enkele maanden voor uw vertrek maar vervolgens toch zou willen rekruteren houdt weinig steek. Bovendien wijkt u uiteindelijk dus opnieuw af van uw eerder gemaakte stelling dat de verdenking van de taliban aangaande uw betrokkenheid bij de droneaanval verzonnen zou zijn door hen om u onder druk te zetten om hen te vervoegen. Uw verklaringen raken kant noch wal.

Voorts zijn uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering geenszins overtuigend. Zo verklaart u dat de taliban u en uw broer reeds sinds uw terugkeer naar Afghanistan, een vijftiental jaar eerder, trachten te rekruteren (CGVS, p. 10). Gevraagd te verklaren waarom jullie gedurende al die jaren hun eis tot rekrutering konden weigeren verklaart u dat u gewoon zei dat u niet geïnteresseerd was en dat u gelukkig was met uw werk op het veld. Jullie zouden hen verder wel respect tonen en eten geven (CGVS, p. 11). Zij zouden dan telkens zeggen dat het inderdaad jullie eigen keuze was (CGVS, p. 12). Het is opvallend dat u gedurende een vijftiental jaar hun eis om hen te vervoegen zo eenvoudig naast zich neer kon leggen. U wordt dan gevraagd waarom u de laatste keer plots zo bang was dat u het land moest ontvluchten waarop u antwoordt dat de taliban in het begin de mensen niet dwong maar dat ze de laatste tijd mensen nodig hadden (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom u denkt dat ze de laatste tijd meer

manschappen nodig hadden – in die mate dat ze hun rekruteringsmethoden wijzigden – zegt u dit niet te weten en voegt nog toe dat ze de laatste tijd “serieus” waren. Dit zijn vage en maar weinig overtuigende verklaringen. U wordt dan gevraagd wat u ermee bedoelt dat ze de laatste tijd “serieus” waren maar u komt niet verder dan het vermoeden dat ze meer manschappen nodig hadden omdat ze de laatste tijd veel leden zouden hebben verloren in droneaanvallen (CGVS, p. 12). Echter, u kan deze stelling geenszins staven. Immers zijn uw verklaringen over deze toegenomen droneaanval eveneens uitermate vaag. U wordt gevraagd om de situatie in uw regio met betrekking tot droneaanvallen te beschrijven – hoe dit in het begin was en hoe dit evolueerde – maar u benadrukt dat u nooit buiten het dorp kwam en vermeldt verder twee droneaanvallen (CGVS, p. 13). Gevraagd hoeveel droneaanvallen er hebben plaatsgevonden zegt u dit niet te weten en voegt toe dat die twee eerder genoemde aanvallen niet in het dorp plaatsvonden (CGVS, p. 14). Gevraagd of u nog gehoord heeft over andere droneaanvallen behalve deze twee antwoordt u: “Ik hoorde nog over andere droneaanvallen, maar nooit zelf gezien”, waarna u naast de vraag verdergaat. U wordt nogmaals gewezen op uw stelling dat er de laatste tijd meer droneaanvallen zouden hebben plaatsgevonden en gevraagd die situatie van de laatste jaren in dit verband wat meer te beschrijven maar u geeft geen antwoord op de vraag en verklaart louter dat het kan zijn dat ze u plots willen rekruteren omdat er meer droneaanvallen zijn (CGVS, p. 14). Uw verklaringen over waarom de taliban u en uw broer plots onder dwang zouden willen rekruteren zijn geenszins overtuigend.

U wordt uiteindelijk nogmaals gevraagd waarom jullie de voorbije vijftien jaar de vraag van de taliban om hen te vervoegen eenvoudigweg konden weigeren – de taliban vond dat het inderdaad uw eigen keuze was – maar de laatste keer plots gedwongen zouden zijn om hen te vervoegen waarop u zegt dat de dorpelingen zeiden dat, indien jullie hen niet zouden vervoegen, zij jullie zouden verdenken indien er iets zou gebeuren (CGVS, p. 13). U wordt dan gevraagd waarom de dorpelingen en de taliban na vijftien jaar dit plots zouden zeggen aan jullie maar u komt niet verder dan de herhaling dat de taliban de voorbije jaren niets deden – en zelfs zouden grappen maken over jullie weigering hen te vervoegen – maar de laatste tijd meer manschappen nodig hadden (CGVS, p. 13).

Gezien u zegt dat bijna iedereen in het dorp al bij de taliban werkte wordt u verder gevraagd naar de overeenkomst tussen de taliban en de dorpen in de regio met betrekking tot rekrutering waarop u zegt dat een of twee mensen per familie al voor hen werkt en dat “niemand nee kon zeggen” (CGVS, p. 12). U wordt dan gevraagd waarom u en uw broer wel al die jaren konden weigeren – in tegenstelling tot de rest van het dorp – maar u antwoordt niet op de vraag en verklaart louter dat uw vader de taliban zei dat hij tegen de Russen had gevochten en jullie niet zou dwingen om de taliban te vervoegen (CGVS, p. 12). U wordt gewezen op uw stelling dat niemand hen kon weigeren terwijl u en uw familie de taliban wel jarenlang konden afwijzen waarop u dan weer zegt dat veel mensen vrijwillig gaan (CGVS, p. 12 en 13). Dergelijke inconsistente verklaringen zijn geenszins overtuigend.

Uit informatie blijkt dat gedwongen rekrutering slechts in uitzonderlijke situaties voorkomt. Immers hebben zij voldoende vrijwillige rekruten, die zich omwille van allerlei persoonlijke en/of stamgebonden redenen bij de taliban aansluiten, en zijn gedwongen rekruten veel minder betrouwbaar of waardevol in hun rangen. Indien u beweert het slachtoffer te zijn van dergelijke gedwongen rekrutering kan verwacht worden dat u een overtuigend beeld weet te schetsen van de situatie van de taliban in uw regio op dat moment dat aannemelijk maakt dat de taliban afstappen van hun normale rekruteringsmethode. Uit bovenstaande blijkt dat u hier geenszins in geslaagd bent.

Bijkomend dient nog opgemerkt dat uw profiel – een landbouwer van bijna veertig jaar, die daardoor veel minder beïnvloedbaar is dan een jongeman, met een eigen familie en geen enkele specifieke ervaring die zou kunnen worden ingezet in de strijd van de taliban – evenmin van die aard is om een dergelijke gedwongen rekrutering te kunnen verklaren. U wordt gevraagd waarom zij u zo nodig zouden willen rekruteren, gelet op uw weinig bruikbare profiel, maar u geeft aan dit niet te weten (CGVS, p. 13).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan deze beweerde gedwongen rekrutering.

Ook uw verklaringen over de beschuldigingen van de taliban aangaande uw betrokkenheid bij de droneaanvallen in uw regio zijn niet overtuigend.

Zo zegt u dat uw vrouw van haar zus, die getrouwd was met een talibanlid, had gehoord dat de taliban u wilden vermoorden omdat u ervan verdachten achter die droneaanvallen te zitten (CGVS, p. 14). Het is dan zeer opmerkelijk dat u hier niets over zegt tijdens uw vrije relaas op het CGVS. Gevraagd om uw problemen in alle volledigheid weer te geven verklaart u hierover louter dat indien er iets zou gebeuren in

het dorp, zoals en droneaanval, jullie hiervan beschuldigd zouden kunnen worden. Op een dag vond er dan ook daadwerkelijk een droneaanval plaats waarna de taliban nogmaals eisten van uw vader dat hij u en uw broer de taliban zou laten vervoegen (CGVS, p. 9). Dat u tijdens uw vrije relaas niets laat vallen over wat uw vrouw van haar zus vernam en het feit dat uit die informatie bleek dat de taliban al quasi de beslissing hadden genomen om u te vermoorden, maakt uw verklaringen inconsistent en geenszins doorleefd. Ook op de DVZ verklaart u niets over wat uw vrouw had vernomen over de beslissing van de taliban om u te vermoorden (vragenlijst CGVS, vraag 5).

U wordt verder gevraagd waarom deze geruchten binnen de taliban van uw betrokkenheid bij die droneaanvallen plots opduiken waarop u naast de vraag antwoordt en verder nog stelt dat iedereen in het dorp voor de taliban werkt (CGVS, p. 15). Dit verklaart geenszins waarom de taliban zou denken dat u achter een droneaanval zou zitten. U wordt dit dan ook opnieuw gevraagd maar u kan louter aangeven dat ze dit dachten omdat jullie niet voor hen werkten (CGVS, p. 15). Dat de taliban jullie ervan zouden verdenken om – vermoedelijk in samenwerking met de buitenlandse troepen – achter droneaanvallen in uw regio te zitten louter omdat jullie hen nog niet hadden vervoegd is geenszins overtuigend.

U wordt gewezen op uw stelling dat er geruchten onder de taliban waren dat jullie betrokken waren bij de droneaanvallen in de regio – de laatste dateerde van enkele maanden voor uw vertrek – en gevraagd of jullie hier ooit over benaderd zijn geweest waarop u zegt dat jullie op dat moment vertrokken uit het land (CGVS, p. 15). Dit overtuigt geenszins daar jullie nog een week thuis bleven en uw vader en oudste broer nog in het dorp woonden tot de machtsovername twee jaar later (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd of de taliban hen dan nog heeft benaderd zegt u van wel. Hierover vertelt u echter op vage wijze: “geslagen, ze vroegen waar zijn we, vader zei we verzamelden familie en vertrokken en hij heeft geen macht over ons” (CGVS, p. 15). Aangespoord om verder te vertellen hierover voegt u nog toe dat de dorpelingen tussenkwamen wanneer de taliban uw vader sloeg, waarna ze hem lieten gaan en zeiden dat jullie zich niet konden verbergen in Afghanistan (CGVS, p. 15 en 16). Dat de taliban jullie ervan zouden verdenken betrokken te zijn bij droneaanvallen waarbij leden van hen om het leven kwamen maar hier verder geen gevolg aan geven voor uw familie die in het dorp bleef is weinig aannemelijk. U wordt dan gevraagd waarom uw vader en broer niet berecht werden door een talibanrechtbank vanwege de betrokkenheid van uw familie bij droneaanvallen, omdat jullie allen weigerden lid te worden van de taliban, waarop u antwoordt dat ze uw vader niet verdachten omdat hij altijd thuis bleef terwijl u altijd heen en weer ging naar de stad, naar Jalalabad en naar Kaboel (CGVS, p. 17). Dit is een maar weinig overtuigende verklaring voor het uitblijven van ernstige gevolgen voor uw familie die verdacht wordt achter droneaanvallen te zitten. Bovendien zijn deze verklaringen strijdig met uw eerdere verklaringen – wanneer u uw beperkte kennis over droneaanvallen in de regio tracht te vergoelijken – waarbij u het volgende beweert: “Ik heb het dorp nooit verlaten, altijd in dorp gebleven, zeker niet naar de upper side gegaan, zelfs wanneer iemand omkwam mijn vader zou aan de ceremonie deelnemen, hij wilde niet dat we rond gingen” (CGVS, p. 13). U voegt vervolgens nog toe, aangaande de redenen waarom uw familie geen verdere problemen kreeg, dat de taliban ouderen niets misdoen (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd waarom de taliban ouderen niet zou straffen indien zij in hun ogen daadwerkelijk schuldig zijn aan misdaden maar u komt niet verder dan te stellen dat zij ouderen enkel zouden slagen en disrespect tonen (CGVS, p. 17). Dit kan evenmin overtuigen.

U wordt voorts gevraagd of er na uw vertrek nog andere droneaanvallen hebben plaatsgevonden – waardoor uw vader en broer vanzelfsprekend nog meer in de kijker zouden lopen – maar u antwoordt vreemd genoeg dat u er niet naar vroeg (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom niet zegt u dat u lange tijd geen contact had en er daarna niet naar vroeg. U wordt nogmaals gevraagd waarom u hier niet naar vroeg waarop u zegt dat u zelf problemen had en dat er geen contact was met het dorp. Gewezen op het gevaar dat deze droneaanvallen inhielden voor uw familie, die ervan verdacht werd hierachter te zitten, en nogmaals gevraagd waarom u er niet naar vroeg, wanneer u daadwerkelijk contact had, antwoordt u volkomen naast de vraag (CGVS, p. 16). Dat u zou gevlucht zijn omdat de taliban jullie ervan verdenken betrokken te zijn bij droneaanvallen maar nooit gevraagd zou hebben naar droneaanvallen na uw vertrek, en naar eventuele gevolgen hiervan voor uw familie, en u hier geen overtuigende verklaring voor weet te bieden roept verdere vragen op.

U legt verder inconsistente verklaringen af over de verblijfplaatsen van uw broer, die samen met u gevisieerd werd door de taliban om hen te vervoegen. Op het CGVS verklaart u dat uw broer A. enkele dagen voor uw eigen vertrek naar Iran is gevlucht vanwege jullie problemen met de taliban (CGVS, p. 7 en 22). Op de Dienst Vreemdelingenzaken, op 14 januari 2021 – twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan –, verklaarde u echter dat uw broer A. nog steeds in uw dorp verbleef (verklaring DVZ, vraag 17). Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat u niet naar details werd gevraagd en dat u zou hebben

gezegd dat iedereen problemen had en weggevlucht is (CGVS, p. 22). Dit is weinig overtuigend. Zeker gezien u op de DVZ ook niets meegaf over de problemen van A., namelijk dat hij net als u geviseerd werd door de taliban om hen te vervoegen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd hiermee zegt u louter dat u zou hebben gezegd dat uw vaders “zonen” werden geviseerd (CGVS, p. 22).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat uw problemen met de taliban omwille van de droneaanvallen in uw regio niet geloofwaardig zijn.

Uw oudste broer zou kort na de machtsovername aangehouden geweest zijn door de taliban. Uw verklaringen hierover zijn echter vaag en weinig consistent. Eerst verklaart u dat ze hem vroegen om alle broers te verzamelen waarop hij zei dat dat niet kon omdat iedereen voor zichzelf beslist. Hierop werd hij geslagen (CGVS, p. 6). Later wordt u gevraagd om dit incident nogmaals te beschrijven waarom u verklaart dat ze hem vragen stelden, zeker over jullie (CGVS, p. 20). Gevraagd naar wie exact werd geïnformeerd blijft u vaag: “Over ons, familie en relaties, vroegen of iemand van familie voor de overheid werkt, om informatie te geven, ze vroegen waar wij waren en onze locatie”. Dat u bovendien eerst zegt dat uw broer zijn broers moest verzamelen – terwijl jullie al twee jaar uit Afghanistan waren – en later verklaart dat de taliban naar iedereen in de familie en daarbuiten vroeg of er iemand voor de autoriteiten werkte en vroeg waar iedereen was komt maar weinig consistent of doorleefd over. Voorts is het vreemd dat de taliban plots, twee jaar na jullie vertrek, uw broer oppakken, enkele dagen vasthouden en mishandelen en naar iedereen in zijn familie vragen. U wordt naar een verklaring gevraagd maar zegt louter dit niet te weten (CGVS, p. 20). De vraag wordt later nogmaals gesteld waarop u vaagweg zegt dat iedereen gearresteerd werd (CGVS, p. 21). Deze vage verklaring voor het feit dat uw broer plots werd opgepakt en dagenlang werd vastgehouden en mishandeld is geenszins overtuigend. U verklaart verder dat uw broer louter zei dat hij geen informatie had. Gevraagd hoe de taliban hierop reageerde zegt u louter dat uw broer werd vrijgelaten. Gevraagd waarom ze hem vrijlieten kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p. 21). Indien de taliban bij de machtsovername uw broer plots oppakken en dagenlang vasthouden en mishandelen kan verwacht worden dat u hier enige uitleg voor weet te bieden. Bovenstaande vage verklaringen overtuigen niet.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw broer R. als tolk voor buitenlanders heeft gewerkt (CGVS, p. 5). Echter, hij verliet Afghanistan meer dan drie jaar voor jullie en u of uw familie hebben nooit problemen gekend vanwege zijn werk omdat niemand ervan op de hoogte was (CGVS, p. 5). U kan dan ook niet aantonen als gevolg hiervan problemen te zullen ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De taskara's, paspoorten en PoR-kaarten van u en uw familieleden, en de geboorteaktes van uw twee zonen hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw familieleden, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen

met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er

actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Watapur, provincie Kunar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is.

Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-

economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden

en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake S.N(x) ., verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Khuru in het district Watapur van de provincie Kunar. Tijdens de burgeroorlog en de oorlog tegen Rusland vluchtte u met uw familie naar Pakistan. U keerde terug naar Afghanistan na de aanstelling van de regering van president Karzai.

Uw broer W. werkte voor het leger tot zeven of acht jaar geleden.

Uw broer A. had een winkel in het dorp. Op een dag, verscheidene jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, zag hij de taliban een bom plaatsen op de weg. Hij meldde dit aan het leger die de bom vervolgens onschadelijk maakten. De taliban vroegen hem waarom hij dit had gedaan en zeiden hem dat hij daar niet mee zou weggkomen. Hierop vertrok hij uit het dorp en uiteindelijk uit Afghanistan. Hij verblijft nu in Frankrijk. Na het vertrek van uw broer werd uw vader verschillende keren gevraagd waar A. is.

In uw dorp Khuru woonde u met uw echtgenoot S., N. (CGVS X, OV X). De taliban wilden dat uw echtgenoot zich bij hen zou vervoegen. Tevens verdenken ze hem ervan betrokken te zijn bij enkele droneaanvallen in uw regio.

Hierop besloten jullie om het land te verlaten. Jullie vertrokken in 2019 en kwamen in 2020 in België aan. Op 30 september 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer S. zat in het leger en wordt gezocht door de taliban. Hij vluchtte samen met uw ouders enkele maanden voor de machtsovername naar Jalalabad.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara en die van uw familie, en de Pakistaanse PoR-kaarten van uw familie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart problemen te vrezen met de taliban omdat zij uw echtgenoot viseerden vanwege zijn vermeende betrokkenheid bij droneaanvallen en hun eis om hen te vervoegen. Wat deze motieven betreft werd reeds een beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot waarin deze problemen worden beoordeeld. Deze beslissing luidt met betrekking tot deze motieven als volgt:

“U verklaart gezocht te worden door de taliban omdat u niet bent ingegaan op hun eis om hen te vervoegen en omdat zij u tevens verdenken van achter enkele droneaanvallen in de regio te zitten. Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn echter dermate inconsistent en vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst legt u inconsistente en weinig doorleefde verklaringen af over de reden waarom u gezocht zou worden door de taliban. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u zich niet wilde aansluiten bij de taliban. Vervolgens zou er een droneaanval zijn gebeurd op het dorp waarbij een talibanlid zou zijn omgekomen en de taliban u ervan verdachten achter deze aanval te zitten omdat u zich niet wilde aansluiten bij hen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS verklaart u dat de taliban dachten dat u achter de droneaanval zat en dat ze van plan waren om u te vermoorden. Uw vrouw vernam dit van haar zus, die getrouwd is met een talibanlid (CGVS, p. 14). Echter, later verklaart u plots dat ze u niet echt hiervan verdenken maar dat zij u op die manier enkel onder druk wilden zetten om hen toch te vervoegen (CGVS, p. 16). Dat u eerst aangeeft dat ze u zoeken omdat ze u ervan verdachten betrokken te zijn bij een droneaanval maar later dan weer zegt dat zij u niet echt verdachten maar dat dit enkel was om u onder druk te zetten hen te vervoegen maakt uw verklaringen over vluchtmotieven wel zeer inconsistent en uiterst ondoorleefd.

Nog meer twijfel wordt gevoed door hoe u plots tot deze wijziging komt. Immers zegt u dat de eerste droneaanval drie maanden voor uw vertrek gebeurde. Na deze aanval zou de taliban u verdenken achter deze droneaanval te zitten (CGVS, p. 14). U stelt verder dat de taliban u hiervan zou verdenken omdat niemand van uw familie ooit de taliban heeft vervoegd, in tegenstelling tot de rest van het dorp (CGVS, p. 12 en 15). Gevraagd waarom de taliban u dan kort voor uw vertrek nogmaals trachtten te rekruteren – gezien zij u er net van verdenken achter een droneaanval te zitten en u dus duidelijk niet te vertrouwen bent – zegt u dan plots dat zij u niet echt hiervan verdachten maar dat het een truck was om u onder druk te zetten (CGVS, p. 16). Dat u deze bedenking nooit eerder heeft aangegeven – noch op de DVZ, noch eerder in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – maar deze slechts oppert wanneer gevraagd wordt waarom zij u zouden willen rekruteren terwijl ze u net verdenken van een droneaanval op hen maakt dat uw verklaringen uiterst gemaakt overkomen.

Omdat dit wel zeer veel verwarring creëert omtrent de reden waarom de taliban u zou zoeken wordt expliciet gevraagd of zij u zoeken vanwege de rekrutering of vanwege de droneaanvallen maar u antwoordt steeds in ontwijkende en weinig verhelderende termen. De eerste keer zegt u ontwijkend: “Vanwege onze ongehoorzaamheid, weglopen van hen” (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of ze u zochten omwille van de rekrutering of vanwege de droneaanvallen ontwijkt u opnieuw de vraag: “Ze sloegen vader en zeiden hem waarom stuurde je hen weg, ze zeiden ze zijn schuldig, anders zouden ze niet weglopen”. Gevraagd of u hiermee dan doelt op de droneaanvallen weigert u voor de derde keer om hier een duidelijk antwoord te geven: “ze zeiden we zijn schuldig daarom zijn we weggelopen, en hij gaf de mogelijkheid van weglopen”. Nogmaals gevraagd of ze bedoelden dat jullie schuldig waren aan de droneaanvallen – u wordt erop gewezen dat u de vraag niet beantwoordt – wijst u ditmaal eerder op de rekrutering maar weigert u nog steeds de vraag eenduidig te beantwoorden: “Ze gingen naar vader, vroegen hem dat we hen moeten vervoegen we weigerden dan liepen we weg, ze hielden vader verantwoordelijk voor onze ontsnapping” (CGVS, p. 17). U wordt erop gewezen dat u een verzoek om internationale bescherming indient omdat de taliban u zou zoeken en nogmaals gevraagd om eenduidig aan te geven of dit is vanwege het feit dat ze u wilden rekruteren of omdat ze u ervan verdachten achter een droneaanval te zitten die een van hun leden had gedood, waarop u zegt: “Vanwege beiden”. U voegt toe dat ze u eerst wilden rekruteren en u dan verdachten van de droneaanval (CGVS, p. 17). Dergelijke vage en ontwijkende verklaringen over uw vluchtmotieven doen ernstige twijfels rijzen. Dat de taliban u zou verdenken van de droneaanval enkele maanden voor uw vertrek maar vervolgens toch zou willen rekruteren houdt weinig steek.

Bovendien kijkt u uiteindelijk dus opnieuw af van uw eerder gemaakte stelling dat de verdenking van de taliban aangaande uw betrokkenheid bij de droneaanval verzonnen zou zijn door hen om u onder druk te zetten om hen te vervoegen. Uw verklaringen raken kant noch wal.

Voorts zijn uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering geenszins overtuigend. Zo verklaart u dat de taliban u en uw broer reeds sinds uw terugkeer naar Afghanistan, een vijftiental jaar eerder, trachten te rekruteren (CGVS, p. 10). Gevraagd te verklaren waarom jullie gedurende al die jaren hun eis tot rekrutering konden weigeren verklaart u dat u gewoon zei dat u niet geïnteresseerd was en dat u gelukkig was met uw werk op het veld. Jullie zouden hen verder wel respect tonen en eten geven (CGVS, p. 11). Zij zouden dan telkens zeggen dat het inderdaad jullie eigen keuze was (CGVS, p. 12). Het is opvallend dat u gedurende een vijftiental jaar hun eis om hen te vervoegen zo eenvoudig naast zich neer kon leggen.

U wordt dan gevraagd waarom u de laatste keer plots zo bang was dat u het land moest ontvluchten waarop u antwoordt dat de taliban in het begin de mensen niet dwong maar dat ze de laatste tijd mensen nodig hadden (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom u denkt dat ze de laatste tijd meer manschappen nodig hadden – in die mate dat ze hun rekruteringsmethoden wijzigden – zegt u dit niet te weten en voegt nog toe dat ze de laatste tijd “serieus” waren. Dit zijn vage en maar weinig overtuigende verklaringen. U wordt dan gevraagd wat u ermee bedoelt dat ze de laatste tijd “serieus” waren maar u komt niet verder dan het vermoeden dat ze meer manschappen nodig hadden omdat ze de laatste tijd veel leden zouden hebben verloren in droneaanvallen (CGVS, p. 12). Echter, u kan deze stelling geenszins staven. Immers zijn uw verklaringen over deze toegenomen droneaanval eveneens uitermate vaag. U wordt gevraagd om de situatie in uw regio met betrekking tot droneaanvallen te beschrijven – hoe dit in het begin was en hoe dit evolueerde – maar u benadrukt dat u nooit buiten het dorp kwam en vermeldt verder twee droneaanvallen (CGVS, p. 13). Gevraagd hoeveel droneaanvallen er hebben plaatsgevonden zegt u dit niet te weten en voegt toe dat die twee eerder genoemde aanvallen niet in het dorp plaatsvonden (CGVS, p. 14). Gevraagd of u nog gehoord heeft over andere droneaanvallen behalve deze twee antwoordt u: “Ik hoorde nog over andere droneaanvallen, maar nooit zelf gezien”, waarna u naast de vraag verdergaat. U wordt nogmaals gewezen op uw stelling dat er de laatste tijd meer droneaanvallen zouden hebben plaatsgevonden en gevraagd die situatie van de laatste jaren in dit verband wat meer te beschrijven maar u geeft geen antwoord op de vraag en verklaart louter dat het kan zijn dat ze u plots willen rekruteren omdat er meer droneaanvallen zijn (CGVS, p. 14). Uw verklaringen over waarom de taliban u en uw broer plots onder dwang zouden willen rekruteren zijn geenszins overtuigend.

U wordt uiteindelijk nogmaals gevraagd waarom jullie de voorbije vijftien jaar de vraag van de taliban om hen te vervoegen eenvoudigweg konden weigeren – de taliban vond dat het inderdaad uw eigen keuze was – maar de laatste keer plots gedwongen zouden zijn om hen te vervoegen waarop u zegt dat de dorpingen zeiden dat, indien jullie hen niet zouden vervoegen, zij jullie zouden verdenken indien er iets zou gebeuren (CGVS, p. 13). U wordt dan gevraagd waarom de dorpingen en de taliban na vijftien jaar dit plots zouden zeggen aan jullie maar u komt niet verder dan de herhaling dat de taliban de voorbije jaren niets deden – en zelfs zouden grappen maken over jullie weigering hen te vervoegen – maar de laatste tijd meer manschappen nodig hadden (CGVS, p. 13).

Gezien u zegt dat bijna iedereen in het dorp al bij de taliban werkte wordt u verder gevraagd naar de overeenkomst tussen de taliban en de dorpen in de regio met betrekking tot rekrutering waarop u zegt dat een of twee mensen per familie al voor hen werkt en dat “niemand nee kon zeggen” (CGVS, p. 12). U wordt dan gevraagd waarom u en uw broer wel al die jaren konden weigeren – in tegenstelling tot de rest van het dorp – maar u antwoordt niet op de vraag en verklaart louter dat uw vader de taliban zei dat hij tegen de Russen had gevochten en jullie niet zou dwingen om de taliban te vervoegen (CGVS, p. 12). U wordt gewezen op uw stelling dat niemand hen kon weigeren terwijl u en uw familie de taliban wel jarenlang konden afwijzen waarop u dan weer zegt dat veel mensen vrijwillig gaan (CGVS, p. 12 en 13). Dergelijke inconsistente verklaringen zijn geenszins overtuigend.

Uit informatie blijkt dat gedwongen rekrutering slechts in uitzonderlijke situaties voorkomt. Immers hebben zij voldoende vrijwillige rekruten, die zich omwille van allerlei persoonlijke en/of stamgebonden redenen bij de taliban aansluiten, en zijn gedwongen rekruten veel minder betrouwbaar of waardevol in hun rangen. Indien u beweert het slachtoffer te zijn van dergelijke gedwongen rekrutering kan verwacht worden dat u een overtuigend beeld weet te schetsen van de situatie van de taliban in uw regio op dat moment dat aannemelijk maakt dat de taliban afstappen van hun normale rekruteringsmethode. Uit bovenstaande blijkt dat u hier geenszins in geslaagd bent.

Bijkomend dient nog opgemerkt dat uw profiel – een landbouwer van bijna veertig jaar, die daardoor veel minder beïnvloedbaar is dan een jongeman, met een eigen familie en geen enkele specifieke ervaring die zou kunnen worden ingezet in de strijd van de taliban – evenmin van die aard is om een dergelijke gedwongen rekrutering te kunnen verklaren. U wordt gevraagd waarom zij u zo nodig zouden willen rekruteren, gelet op uw weinig bruikbare profiel, maar u geeft aan dit niet te weten (CGVS, p. 13).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan deze beweerde gedwongen rekrutering.

Ook uw verklaringen over de beschuldigingen van de taliban aangaande uw betrokkenheid bij de droneaanvallen in uw regio zijn niet overtuigend. Zo zegt u dat uw vrouw van haar zus, die getrouwd was met een talibanlid, had gehoord dat de taliban u wilden vermoorden omdat u ervan verdachten achter die droneaanvallen te zitten (CGVS, p. 14). Het is dan zeer opmerkelijk dat u hier niets over zegt tijdens uw vrije relaas op het CGVS. Gevraagd om uw problemen in alle volledigheid weer te geven verklaart u

hierover louter dat indien er iets zou gebeuren in het dorp, zoals een droneaanval, jullie hiervan beschuldigd zouden kunnen worden. Op een dag vond er dan ook daadwerkelijk een droneaanval plaats waarna de taliban nogmaals eisten van uw vader dat hij u en uw broer de taliban zou laten vervoegen (CGVS, p. 9). Dat u tijdens uw vrije relaas niets laat vallen over wat uw vrouw van haar zus vernam en het feit dat uit die informatie bleek dat de taliban al quasi de beslissing hadden genomen om u te vermoorden, maakt uw verklaringen inconsistent en geenszins doorleefd. Ook op de DVZ verklaart u niets over wat uw vrouw had vernomen over de beslissing van de taliban om u te vermoorden (vragenlijst CGVS, vraag 5).

U wordt verder gevraagd waarom deze geruchten binnen de taliban van uw betrokkenheid bij die droneaanvallen plots opduiken waarop u naast de vraag antwoordt en verder nog stelt dat iedereen in het dorp voor de taliban werkt (CGVS, p. 15). Dit verklaart geenszins waarom de taliban zou denken dat u achter een droneaanval zou zitten. U wordt dit dan ook opnieuw gevraagd maar u kan louter aangeven dat ze dit dachten omdat jullie niet voor hen werkten (CGVS, p. 15). Dat de taliban jullie ervan zouden verdenken om – vermoedelijk in samenwerking met de buitenlandse troepen – achter droneaanvallen in uw regio te zitten louter omdat jullie hen nog niet hadden vervoegd is geenszins overtuigend.

U wordt gewezen op uw stelling dat er geruchten onder de taliban waren dat jullie betrokken waren bij de droneaanvallen in de regio – de laatste dateerde van enkele maanden voor uw vertrek – en gevraagd of jullie hier ooit over benaderd zijn geweest waarop u zegt dat jullie op dat moment vertrokken uit het land (CGVS, p. 15). Dit overtuigt geenszins daar jullie nog een week thuis bleven en uw vader en oudste broer nog in het dorp woonden tot de machtsovername twee jaar later (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd of de taliban hen dan nog heeft benaderd zegt u van wel. Hierover vertelt u echter op vage wijze: “geslagen, ze vroegen waar zijn we, vader zei we verzamelden familie en vertrokken en hij heeft geen macht over ons” (CGVS, p. 15). Aangespoord om verder te vertellen hierover voegt u nog toe dat de dorpingen tussenkwamen wanneer de taliban uw vader sloeg, waarna ze hem lieten gaan en zeiden dat jullie zich niet konden verbergen in Afghanistan (CGVS, p. 15 en 16). Dat de taliban jullie ervan zouden verdenken betrokken te zijn bij droneaanvallen waarbij leden van hen om het leven kwamen maar hier verder geen gevolg aan geven voor uw familie die in het dorp bleef is weinig aannemelijk. U wordt dan gevraagd waarom uw vader en broer niet berecht werden door een talibanrechtbank vanwege de betrokkenheid van uw familie bij droneaanvallen, omdat jullie allen weigerden lid te worden van de taliban, waarop u antwoordt dat ze uw vader niet verdachten omdat hij altijd thuis bleef terwijl u altijd heen en weer ging naar de stad, naar Jalalabad en naar Kaboel (CGVS, p. 17). Dit is een maar weinig overtuigende verklaring voor het uitblijven van ernstige gevolgen voor uw familie die verdacht wordt achter droneaanvallen te zitten. Bovendien zijn deze verklaringen strijdig met uw eerdere verklaringen – wanneer u uw beperkte kennis over droneaanvallen in de regio tracht te vergoelijken – waarbij u het volgende beweert: “Ik heb het dorp nooit verlaten, altijd in dorp gebleven, zeker niet naar de upper side gegaan, zelfs wanneer iemand omkwam mijn vader zou aan de ceremonie deelnemen, hij wilde niet dat we rond gingen” (CGVS, p. 13). U voegt vervolgens nog toe, aangaande de redenen waarom uw familie geen verdere problemen kreeg, dat de taliban ouderen niets misdoen (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd waarom de taliban ouderen niet zou straffen indien zij in hun ogen daadwerkelijk schuldig zijn aan misdaden maar u komt niet verder dan te stellen dat zij ouderen enkel zouden slagen en disrespect tonen (CGVS, p. 17). Dit kan evenmin overtuigen.

U wordt voorts gevraagd of er na uw vertrek nog andere droneaanvallen hebben plaatsgevonden – waardoor uw vader en broer vanzelfsprekend nog meer in de kijker zouden lopen – maar u antwoordt vreemd genoeg dat u er niet naar vroeg (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom niet zegt u dat u lange tijd geen contact had en er daarna niet naar vroeg.

U wordt nogmaals gevraagd waarom u hier niet naar vroeg waarop u zegt dat u zelf problemen had en dat er geen contact was met het dorp. Gewezen op het gevaar dat deze droneaanvallen inhielden voor uw familie, die ervan verdacht werd hierachter te zitten, en nogmaals gevraagd waarom u er niet naar vroeg, wanneer u daadwerkelijk contact had, antwoordt u volkomen naast de vraag (CGVS, p. 16). Dat u zou gevlucht zijn omdat de taliban jullie ervan verdenken betrokken te zijn bij droneaanvallen maar nooit gevraagd zou hebben naar droneaanvallen na uw vertrek, en naar eventuele gevolgen hiervan voor uw familie, en u hier geen overtuigende verklaring voor weet te bieden roept verdere vragen op.

U legt verder inconsistente verklaringen af over de verblijfplaatsen van uw broer, die samen met u geïnterviewd werd door de taliban om hen te vervoegen. Op het CGVS verklaart u dat uw broer A. enkele dagen voor uw eigen vertrek naar Iran is gevlucht vanwege jullie problemen met de taliban (CGVS, p. 7 en 22). Op de Dienst Vreemdelingenzaken, op 14 januari 2021 – twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan –, verklaarde u echter dat uw broer A. nog steeds in uw dorp verbleef (verklaring DVZ, vraag 17). Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat u niet naar details werd gevraagd en dat u zou hebben

gezegd dat iedereen problemen had en weggevlucht is (CGVS, p. 22). Dit is weinig overtuigend. Zeker gezien u op de DVZ ook niets meegaf over de problemen van A., namelijk dat hij net als u geviseerd werd door de taliban om hen te vervoegen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd hiermee zegt u louter dat u zou hebben gezegd dat uw vaders “zonen” werden geviseerd (CGVS, p. 22).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat uw problemen met de taliban omwille van de droneaanvallen in uw regio niet geloofwaardig zijn.

Uw oudste broer zou kort na de machtsovername aangehouden geweest zijn door de taliban. Uw verklaringen hierover zijn echter vaag en weinig consistent. Eerst verklaart u dat ze hem vroegen om alle broers te verzamelen waarop hij zei dat dat niet kon omdat iedereen voor zichzelf beslist. Hierop werd hij geslagen (CGVS, p. 6). Later wordt u gevraagd om dit incident nogmaals te beschrijven waarom u verklaart dat ze hem vragen stelden, zeker over jullie (CGVS, p. 20). Gevraagd naar wie exact werd geïnformeerd blijft u vaag: “Over ons, familie en relatives, vroegen of iemand van familie voor de overheid werkt, om informatie te geven, ze vroegen waar wij waren en onze locatie”. Dat u bovendien eerst zegt dat uw broer zijn broers moest verzamelen – terwijl jullie al twee jaar uit Afghanistan waren – en later verklaart dat de taliban naar iedereen in de familie en daarbuiten vroeg of er iemand voor de autoriteiten werkte en vroeg waar iedereen was komt maar weinig consistent of doorleefd over. Voorts is het vreemd dat de taliban plots, twee jaar na jullie vertrek, uw broer oppakken, enkele dagen vasthouden en mishandelen en naar iedereen in zijn familie vragen. U wordt naar een verklaring gevraagd maar zegt louter dit niet te weten (CGVS, p. 20). De vraag wordt later nogmaals gesteld waarop u vaagweg zegt dat iedereen gearresteerd werd (CGVS, p. 21). Deze vage verklaring voor het feit dat uw broer plots werd opgepakt en dagenlang werd vastgehouden en mishandeld is geenszins overtuigend. U verklaart verder dat uw broer louter zei dat hij geen informatie had. Gevraagd hoe de taliban hierop reageerde zegt u louter dat uw broer werd vrijgelaten. Gevraagd waarom ze hem vrijlieten kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p. 21). Indien de taliban bij de machtsovername uw broer plots oppakken en dagenlang vasthouden en mishandelen kan verwacht worden dat u hier enige uitleg voor weet te bieden. Bovenstaande vage verklaringen overtuigen niet.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw broer R. als tolk voor buitenlanders heeft gewerkt (CGVS, p. 5). Echter, hij verliet Afghanistan meer dan drie jaar voor jullie en u of uw familie hebben nooit problemen gekend vanwege zijn werk omdat niemand ervan op de hoogte was (CGVS, p. 5). U kan dan ook niet aantonen als gevolg hiervan problemen te zullen ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De taskara's van u en uw familieleden, en de geboorteakte van uw twee zonen hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw familieleden, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.”

Bijgevolg kan u wat deze elementen betreft evenmin een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar Afghanistan.

U verklaart verder nog dat uw broer A. jaren voor uw vertrek problemen kreeg met de taliban. Uw verklaringen over deze problemen zijn echter dermate vaag en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Gevraagd hierover te vertellen zegt u dat hij had gezien dat de taliban een bom aan het plaatsen waren op de weg voor zijn winkel. Hij rapporteerde dit aan het leger waarna de bom onschadelijk werd gemaakt. Hierop werd hij benaderd door de taliban en gevraagd waarom hij dat deed (CGVS, p. 5). U wordt aangespoord om verder te gaan waarop u kortweg nog meegeeft dat uw broer uit het dorp vertrok en de taliban daarna uw ouders lastigvielen (CGVS, p. 5). Aangezien dit een wel zeer oppervlakkige uiteenzetting betreft aangaande dit probleem en vooral aangaande het incident waarbij de taliban uw broer benaderden en confronteerden met zijn daden, wordt u gevraagd wat de taliban op dat moment allemaal gezegd en gedaan hebben waarop u de vraag ontwijkt en louter zegt dat uw broer vervolgens wegvluchtte (CGVS, p. 5). U wordt nogmaals gevraagd om hierover te vertellen waarop u louter nog toevoegt dat de taliban bewezen dat uw broer erachter zat en herhaalt dat de taliban hem vroegen waarom hij die bom rapporteerde aan het leger, waarop deze dit vervolgens ontkende. Vervolgens kwam uw broer thuis en vertelde dit aan jullie (CGVS, p. 6). Opnieuw geeft u een uiterst vage

en oppervlakkige uiteenzetting van het incident waarbij de taliban, die blijkbaar hadden bewezen dat uw broer hierachter zat, uw broer confronteerden met het onschadelijk maken van de bom, iets waarvan verwacht kan worden dat dit ernstige gevolgen zou kunnen hebben voor uw broer. U wordt dan nogmaals gevraagd om deze interactie tussen de taliban en uw broer uit te leggen maar u geeft geen enkele verdere informatie behalve de bedreiging van de taliban dat hij hier niet mee kon weggelaten (CGVS, p. 6). U wordt dan gevraagd waarom de taliban hem op dat moment dan niet hebben meegenomen – ze hadden bewezen dat hij erachter zat en dreigden dat hij er niet mee kon weggelaten – maar u geeft opnieuw geen enkele informatie en zegt louter dat uw broer ontkende en dat hij vervolgens thuis was. U voegt nog eens toe: “maar de taliban weten uiteraard wie dat gedaan heeft”. Nogmaals gevraagd waarom ze hem lieten gaan zegt u vervolgens dat ze op dat moment nog niet zeker waren en gaat verder: “daarna waren ze zeker en dan stuurde vader mijn broer weg” (CGVS, p. 6). Dergelijke oppervlakkige en vage verklaringen zijn geenszins overtuigend.

U zegt verder dat uw vader werd lastiggevallen nadat uw broer vertrok. U wordt gevraagd uit te leggen wat er in dit verband dan precies is gebeurd maar ook hierover blijft u uiterst vaag. U zegt louter dat ze hem vroegen waar uw broer was en dat hij antwoordde dit niet te weten (CGVS, p. 6). Gevraagd hoeveel keer hij werd lastiggevallen zegt u: “veel keren”. De vraag wordt herhaald waarop u dan weer zegt dat dit vier of vijf keer is gebeurd (CGVS, p. 6). Gevraagd of hij nog verdere problemen heeft gekend zegt u het niet te weten en voegt toe dat ze uw vader zeiden dat hij uw broers aan hen moest geven en dat er gevolgen zouden zijn indien hij dat niet deed (CGVS, p. 7). Gevraagd of er dan daadwerkelijk gevolgen waren zegt u dat uw vader daarna verhuisde naar Jalalabad (CGVS, p. 7). Dit houdt echter geen enkele steek daar uw broer A. reeds vijf jaar geleden vertrokken is uit Afghanistan – dus lang voor uw eigen vertrek – en uw vader pas een jaar voor het gehoor dd. 26 januari 2022 naar Jalalabad is verhuisd (CGVS, p. 6). Dat u niets concreets kan vertellen over de gevolgen voor uw vader, en de vraag zelfs ontwijkt door te stellen dat hij vluchtte naar Jalalabad, doet verder twijfelen aan die beweerde problemen.

U verklaart verder nog dat uw broer S. in het leger zat en samen met uw ouders naar Jalalabad is gevlucht uit vrees voor de taliban. (CGVS, p. 5). Uw verklaringen hierover zijn evenmin overtuigend. Immers verklaart u dat de taliban te weten kwamen over zijn werk bij het leger waarna uw broer is moeten vluchten naar Jalalabad (CGVS, p. 5). Echter, uw echtgenoot verklaart net dat niemand op de hoogte is van zijn werk bij het leger en dat er daarom geen problemen zijn in dit verband (CGVS X, p. 19). Later wijzigt u deze verklaringen en zegt u uiteindelijk slechts te denken dat ze te weten kwamen over zijn werk voor het leger (CGVS, p. 10). Dat de taliban bovendien zouden “blijven komen en vragen” – zoals u zegt (CGVS, p. 10) – naar S. maar u niet eenduidig kan stellen of de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn werk of niet komt ook vreemd en maar weinig doorleefd over.

U wordt gevraagd hoe de taliban vervolgens reageerden telkens wanneer uw familie zei niet te weten waar S. was waarop u verklaart dat ze louter disrespect toonden en riepen (CGVS, p. 10). Gevraagd hoeveel keer dit is gebeurd zegt u dat uw vader “hier en daar” wordt benaderd. “Waar hij hen tegenkwam” zou hij gevraagd worden (CGVS, p. 10). Gevraagd of dit ook gebeurde in Jalalabad, waarheen uw familie verhuisde, zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe hij problemen zou vermijden in Jalalabad zegt u hier geen informatie over te hebben (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen over de problemen van uw familie met de taliban vanwege het beweerde werk van uw broer S. in het leger zijn geenszins overtuigend.

Uw echtgenoot verklaart voorts dat uw broer W. eveneens voor het leger zou hebben gewerkt (CGVS X, p. 19). Echter, dit zou volgens hem zeven tot acht jaar geleden geweest zijn (CGVS X, p. 20).

Julie zouden hier ook nooit problemen door hebben gekend omdat uw broer zijn beroep aan niemand liet weten (CGVS X, p. 20). Zelf haalt u dit niet aan, op het CGVS noch op de DVZ. U kan niet aantonen dat u vanwege dit werk van uw broer W. voor het leger tot een achttal jaar geleden problemen zou krijgen bij terugkeer naar Afghanistan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De taskara's van u en uw familieleden, de identiteitskaart van uw broer en de PoR-kaarten van uw familie hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw familieleden, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>*

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden.

Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Watapur, provincie Kunar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers gaan eerst in op de geloofwaardigheid van het relaas en menen dat zij een oprechte inspanning hebben gedaan om hun asielaanvragen aannemelijk te maken en te staven en dat hen het voordeel van de twijfel moet toegekend worden omdat er voldoende elementen zijn om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Inzake de motieven in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, wijzen zij er op dat in de verklaringen van verzoeker geen tegenstrijdigheden zijn gevonden in tegenstelling tot wat het CGVS zegt en dat de beslissing getuigt van een subjectieve lezing van zijn verklaringen. Zij stellen dat zijn verklaringen volledig coherent zijn. Verzoeker werd gedwongen zich aan bij de Taliban te sluiten. De Taliban gebruikte een voorwendsel om de verzoeker te dwingen zich bij hen aan te sluiten. Het voorwendsel was verzoeker ervan te beschuldigen verantwoordelijk te zijn voor een drone-aanval. Er is geen tegenspraak te vinden wanneer zijn woorden zorgvuldig en welwillend worden gelezen, hetgeen in dit geval niet is gebeurd. Zij benadrukken dat verzoeker een man is zonder scholing die een ingewikkelde migratiereis heeft meegemaakt en dat een zorgvuldige en sympathieke lezing van zijn verklaringen gerechtvaardigd was, temeer hij nooit naar school is geweest en een moeilijke asielprocedure heeft doorgemaakt.

Met betrekking tot vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker plots zijn verklaringen over de drone-aanvallen wijzigt, stellen verzoekers niet te begrijpen in welk opzicht de verklaringen van verzoeker door het CGVS als tegenstrijdig worden gezien. Het CGVS heeft zich enkel gebaseerd op het feit dat verzoeker niet spontaan een detail had meegedeeld om zijn verklaringen als kunstmatig te beschouwen, terwijl volgens het handvest van het CGVS spontaniteit slechts één criterium is en de dossierbehandelaar ook met de persoonlijkheid van de verzoeker moet rekening houden (CGVS Handvest van het persoonlijk onderhoud, punt 8, pp. 11-12). Zij wijzen er opnieuw op dat verzoeker niet naar school is geweest en dat

niet verwacht kan worden dat hij op dezelfde manier antwoordt als een gediplomeerd persoon. Voor een ongeschoolde Afghaanse persoon is het spontaan meedelen van dit detail allesbehalve logisch.

Verder stelt verzoeker dat het CGVS zich vergist waar wordt gesteld dat verzoeker weigert te antwoorden op de vraag of hij omwille van de gedwongen rekrutering dan wel de drone-aanval beschuldiging de Taliban vreest. Verzoeker stelt dat voor hem in werkelijkheid onmogelijk is *“om deze vraag te beantwoorden. Zoals hierboven is aangegeven, zijn de beschuldigingen betreffende de drone-aanval en de gedwongen rekrutering met elkaar verbonden. Deze beschuldigingen waren ook bedoeld om de heer S. te dwingen zich bij de Taliban aan te sluiten. Omgekeerd heeft hij, door zijn betrokkenheid bij deze aanslag te ontkennen maar te weigeren zich bij de Taliban aan te sluiten, zich blootgesteld aan de toorn van de Taliban. Geconfronteerd met deze weigering, en onder het voorwendsel van zijn betrokkenheid bij de drone-aanval, hebben de Taliban verzoeker bedreigd. Het is dan ook logisch dat verzoeker geen antwoord kan geven op de door het CGVS geformuleerde vraag, die neerkomt op een drogreden. De conclusie van het CGVS berust op een onjuiste lezing van verzoeksters verklaringen.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering geenszins overtuigend zijn, stellen verzoekers dat dit komt omdat de houding van de Taliban veranderd is en stellen dat *“jarenlang wilden de Taliban dat verzoeker en zijn broer zich bij hen aansloten. Pas 15 jaar na de eerste pogingen tot rekruteren begonnen de bedreigingen.”* Zij wijzen er verder op dat verzoeker uitlegde dat de situatie was gewijzigd aangezien de behoefte van de Taliban aan mannen in de loop van het conflict geëvolueerd was en dat de verandering in de houding van de Taliban gezien de context ook volkomen geloofwaardig was. Zij wijzen er verder op dat artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat de informatie waarnaar de bestreden beslissing verwijst met betrekking tot rekrutering zich niet in het dossier bevindt, wat ook een miskennis is van de rechten van de verdediging. Wat de aanwerving betreft stelt het CGVS zonder enige bronvermelding dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker het doelwit zou zijn gelet op zijn profiel. Zij argumenteren ten eerste dat het CGVS zich niet op enige objectieve informatie baseert om tot deze conclusie te komen; ten tweede dat er geen basis is voor het CGVS om uit te gaan van het bestaan van een *“standaardprofiel”* en ten derde dat de aanvrager een volwassen man is, gezinshoofd, zonder gezondheidsproblemen, sinds lang inwoner van de regio, en een gerespecteerd persoon. In tegenstelling tot het CGVS zijn zij van mening dat hij een perfect profiel heeft om te worden aangeworven. Zij benadrukken voorts dat Amnesty International een rapport heeft gepubliceerd over het vorige EASO COI report waarin ze aantoonde dat gedwongen rekrutering bestaat in Afghanistan, in tegenstelling tot wat er in het EASO COI rapport staat (Amnesty International, *Amnesty International opinion on the EASO COI Report “Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment, July 2012”*, 2012, <https://www.amnesty.eu/news/opinion-on-the-easo-coi-report-afghanistan-taliban-strategies/>).

Aangaande beschuldigingen dat verzoeker betrokken was bij de drone-aanvallen wijzen verzoekers er op dat het niet gaat om de geloofwaardigheid van de beschuldigingen zoals het CGVS stelt, nu dit slechts een voorwendsel was om verzoeker onder druk te zetten om zich aan te sluiten bij de Taliban. Hij gelooft dat hij niet echt beschuldigd is door de Taliban, wat ook uitlegt waarom hij na zijn ontsnapping niet verder werd achtervolgd en de werkelijke bedoeling van de Taliban was om hem te rekruteren. Verzoeker wijst vervolgens op de omstandigheden van het interview bij de DVZ, dat verloopt zonder advocaat of vooraf een advocaat te raadplegen, worden zij onder druk gezet om niet in detail te treden en dat velen ook documenten tekenen zonder ze te lezen. Verzoekers menen dat bijgevolg asielinstanties bijzonder flexibel moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en moet verder onderzoek gebeuren naar verzoekers problemen met de Taliban.

Wat betreft het gebrek aan kennis van verzoeker over wat er met zijn broer is gebeurd, wijzen verzoekers op het standpunt van het UNHCR dat niet kan verwacht worden dat een persoon in identieke bewoordingen over een feit spreekt wanneer hij hierover voor de tweede of derde keer spreekt (UNHCR, *Beyond proof, Credibility assessment in EU asylum systems - May 2013*, mei 2013, p. 59) en stelt dat dit nog moeilijker wanneer de persoon, zoals verzoeker, deze gebeurtenis niet zelf heeft meegemaakt. Zij wijzen er op dat hij niet in Afghanistan was na de machtsovername en geen getuige was van wat er met zijn broer is gebeurd zodat de verwachtingen van het CGVS te hoog zijn. Ook wat betreft zijn broer R. stellen verzoekers dat het CGVS opnieuw geen rekening houdt met de drastisch gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtsovername. Zij stellen dat mensen die als tolk voor buitenlanders hebben gewerkt, zoals verzoekers broer, vervolging riskeren en citeren (UK Home Office, *Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf). Zij betogen dat verzoeker wegens het vroegere werk van zijn broer als tolk voor de buitenlanders, het risico loopt te worden vervolgd door de nu *de facto* autoriteiten en dat indien het vroegere werk van zijn broer hem in het verleden geen schade heeft berokkend, dit waarschijnlijk wel het geval zal zijn nu de Taliban aan de macht zijn. Gezien de beschikbare objectieve informatie hierboven, is de beoordeling van het CGVS onvoldoende en is artikel 48/6 § 5 van de

Vreemdelingenwet geschonden, zo menen verzoekers. Verzoekers houden vervolgens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, wijzen op de documenten die zij hebben neergelegd en dat er geen tegenstrijdigheden zijn gevonden tussen de respectievelijke verklaringen van beide verzoekers en in de verklaringen van verzoekster en stellen dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Verzoekers menen ook dat aangezien verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd het vermoeden creëert dat hij (en zijn familie) in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd, waardoor de bewijslast omkeert. Zij stellen dat CGVS niet heeft aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolgingen in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren, of dat verzoekers toegang aan effectieve bescherming van de overheden zullen hebben, zodat toepassing moet gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wijzen verzoekers er vooreerst op dat hun regio van herkomst, met name dorp Khuru, district van Watapur, in de provincie Kunar, hun Afghaanse nationaliteit, het feit dat zij vier minderjarige kinderen hebben en verzoeksters geslacht niet in twijfel worden getrokken. In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met het feit dat het om een familie van zes personen gaat en werd het risico voor een familie met vier minderjarige kinderen niet beoordeeld en werd het feit dat verzoekster een vrouw is genegeerd. Zij wijzen er op dat het CGVS rekening hield met EASO, *“Country Guidance: Afghanistan” van november 2021*; EASO, *“Afghanistan: security situation”*, van juni 2021; EASO, *“Afghanistan: security situation update”*, van september 2021; EASO, *“Afghanistan: Country focus”* van januari 2022; COI Focus, *“Afghanistan: Veiligheidssituatie”*, van 5 mei 2022 om te concluderen dat de verzoekers in Afghanistan veilig kunnen terugkeren, maar verzoekers zijn van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan.

Wat het risicoprofiel betreft, stellen verzoekers dat zij als mislukte asielzoekers die terugkeren uit Europa, door de Taliban zouden kunnen worden beschouwd als personen die waarden hebben ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de Taliban verdedigde waarden. Zij citeren ter staving uit UK Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Anti-government elements (AGEs)”*, Augustus 2019, p. 30; Asylos, *“Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul”*, augustus 2017; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”*, 19 April 2016, p. 41. Zij menen dat zij dus persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het provincie Kunar in hun hoofden dermate verhogen dat er moet aangenomen dat zij bij terugkeer naar Khuru een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Aangaande de vrees van verzoekster als vrouw benadrukken verzoekers dat geweld tegen vrouwen hoogtij viert in Afghanistan, niet alleen in de privésfeer, maar ook in de publieke sfeer. Er is sprake van een systematische en wijdverbreide discriminatie op grond van geslacht en dit aspect van verzoeksters verzoek om internationale bescherming is door de verwerende partij niet onderzocht.

Verzoekers stellen vervolgens dat de hierna vermelde landeninformatie tot grote voorzichtigheid noopt en de toekenning rechtvaardigt van internationale bescherming aan verzoekster als persoon die behoort tot de groep vrouwen die systematisch door de *de-facto* Afghaanse autoriteiten wordt vervolgd. Minstens gaat het om een gebrekkig verzuim dat de vernietiging van de beslissingen rechtvaardigt. Zij citeren ter staving volgende bronnen: Verslag, ACLED – Armed Conflict Location & Event Data Project, et APW - Afghan Peace Watch, *“Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan”*; A Joint ACLED and APW Report, april 2022, p. 7 (internetlink); OMCT – World Organisation Against Torture, PAHRA - Philippine Alliance for Human Rights Advocates, *“Women break the silence”*; *“Gender-based torture in Asia”*, 2022, p. 125 (internetlink); USM, *“Statement”*, 24 mei 2022 (internetlink); *“Security Council report, Afghanistan”*, 31 mei 2022 (internetlink), waarin onder meer melding wordt gemaakt van toenemende bezorgdheid over de toenemende uitholling door de Taliban van het respect voor de mensenrechten en de fundamentele vrijheden van vrouwen en meisjes in Afghanistan en een decreet van 7 mei 2022 van Hibatullah Akhundzada, de hoogste leider van de Taliban, dat Afghaanse vrouwen verplicht hun gezicht in het openbaar te bedekken. Zij wijzen er ook op dat tijdens de bespreking van het verslag van Afghanistan aan de Mensenrechtenraad, die op donderdag 16 juni 2022 werd voortgezet, hoge commissaris Michelle Bachelet kritiek heeft geuit op de geïnstitutionaliseerde systematische onderdrukking van Afghaanse vrouwen en meisjes door het Taliban-regime (ONU News, *“Afghanistan : Michelle Bachelet dénonce « l'oppression systémique » des femmes”*, 16 juni 2022 (internetlink)). Zij stellen dat de situatie van vrouwen zeer zorgwekkend is dat verzoeksters vrees in dat opzicht minstens moet geanalyseerd worden, wat niet gebeurd is.

Met betrekking tot hun vrees ten gevolge van hun verwerstersing betogen verzoekers vooreerst dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is waarbij de vrees van verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien *“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”* (UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998 en UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004, § 11 (internetlink)).

Verzoekers benadrukken dat zij zich in een erg kwetsbare positie bevinden en zetten hieronder uiteen dat zij een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Zij betogen vooreerst dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren waaronder ten eerste daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, § 2, lid 2, a) en c) van de Vreemdelingenwet). Zij lopen het risico op ontvoering, afpersing of zelfs moord door deze actoren omdat zij vermoed worden Westerse waarden geïnternaliseerd te hebben of spion geworden te zijn (UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, (internetlink)). UNHCR "Guidelines" erkennen terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging en verzoekers citeren vervolgens uit het EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" dat verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaans experte uit Duitsland (EASO COI query, *Afghan nationals perceived as 'Westernised'*, 2 September 2020, p. 3-4) internetlink). Verzoekers citeren vervolgens verschillende rapporten waarin gevallen gedocumenteerd worden van terugkeerders die in het verleden zijn gearresteerd of vermoord door de Taliban (Danish Refugee Council, *Tilbagevenden til Afghanistan*, oktober 2017; Save the Children, *From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*, 2018; Stahlmann, F., *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, 2019; Refugee Support Network, *After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*" april 2016).

Zij wijzen ook op het rapport van Asyls waarin wordt gesteld dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot dat dit in het bijzonder het geval is voor kinderen in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Zij wijzen er op dat dit ook het geval is voor de kinderen van verzoekers. Verder lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen (F. STAHLMANN, *Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*, 28 maart 2018; UN Security Council, *Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*, 5 oktober 2016).

Zij argumenteren verder dat terugkerende Afghanen ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (artikel 48/3, § 2, lid 2, a) van de Vreemdelingenwet). Zij citeren twee bronnen die stellen dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben (UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018; Asyls, *Afghanistan: Situation of young male "Westernised" returnees to Kabul*, augustus 2017). Verder betogen zij dat uit het EASO-rapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken en dat burens toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen (EASO Country of Origin Information Report, *Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*, December 2017). Zij stellen tot besluit dat verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het westen gegrond is.

Met betrekking tot de toepasselijke vervolgingsgrond stellen verzoekers dat de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft en dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht.

Verzoeker wijzen er op dat de UNHCR "Guidelines" (2018) speciëren dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht (UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2019). Zij wijzen er opnieuw op dat terugkerende Afghanen uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen, afvalligen of verraders en hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde

vrees voor vervolging. Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als 'kafirs'. (F. STAHLMANN, *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, Asylmagazin 2019, (276) 279) en in een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat *"the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies"* (B. ROGGIO, *Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'*, 10 juni 2020 (internetlink)). Verzoekers citeren vervolgens een aantal arresten van de Raad en betogen verder dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden en herhalen dat een toekomstgerichte beoordeling vereist is en dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is.

Ten tweede argumenteren verzoekers dat de groep van 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep is die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet). Verzoekers menen dat enerzijds de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit en wijzen er op dat het Asyls rapport van 2017 verwesterde Afghanen als targeted groups door de Taliban beschouwt. Daarnaast kunnen Afghaanse terugkeerders verstoten worden door hun gemeenschap omdat zij vaak gezien worden als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland of omdat zij te maken krijgen met het *"stigma of failure waarbij terugkeer wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid"* (L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, Migration Studies 2013, (1) 11 en L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *Deportation Stigma and Re-migration*, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652).

Verder blijkt uit onderzoek naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verwachten dat Afghanen vervolging vermijden door *"het spel mee te spelen"* zou volgens verzoekers in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden. Zij wijzen er verder op dat ook het EASO rapport het risico bevestigt dat verwesterde Afghanen het doelwit worden van de Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren (EASO, *Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note*, December 2020, p. 81) en dat in het arrest van 31 maart 2022 van de Raad werd gesteld dat dergelijk risico moest onderzocht worden. Zij besluiten hieromtrent als volgt: *"Verzoekers - die in Europa leven sinds drie jaar en duidelijk « verwesterd » zijn – het doelwit zouden kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zouden kunnen worden. Wat hun fysieke verschijning betreft, draagt Mevrouw S. geen burqa en draagt Meneer S. nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Ze hebben duidelijk een « westerse stijl ». Wat de niet-zichtbare elementen van hun verwestering betreft, hebben verzoeker in de loop van de afgelopen jaren die zij in België hebben doorgebracht, hun integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Ze hebben allebei in België gewerkt. Ze hebben taallessen gevolgen. Hun kinderen zijn geschoold in België sinds hun aankomst. Ze hebben een kindje in België gekregen. Ze wonen in hun eigen appartement in het platteland, in Incourt. Verzoekers hebben familieleden in Frankrijk. Ze beschikken dus over een netwerk in Europa. Het gedrag van verzoekers, hun waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar « verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...). In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in concreto aangetoond dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd in Europa verbleef, wie over een heel familienetwerk in België beschikt, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c)."*

Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan argumenteren verzoekers dat zij bij terugkeer zullen terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien. Het land wordt geconfronteerd met tekorten en armoede. Voor de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict en dit is daarna alleen maar verslechterd, zo menen zij. Verzoekers citeren ter staving uit La Libre, «*Les Afghans aussi méritent notre aide*», 23 maart 2022 en VRT news, “*VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit"*”, 31 maart 2022). Verzoekers maken vervolgens de vergelijking met de economische en humanitaire crisis op het Europese continent na de tweede wereldoorlog en dat deze enkel werd overwonnen dankzij het Marshallplan. Afghanistan heeft zonder twijfel ook nood aan een dergelijk plan maar de internationale gemeenschap legt voorwaarden op, zoals het respecteren van mensenrechten. Door te weigeren mensenrechten en in het bijzonder vrouwenrechten te garanderen en een democratische staat op te bouwen zijn de *de-facto* autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire en economische crisis in Afghanistan, zo menen verzoekers en de verergering ervan. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische waarden van het Taliban regime (EASO, *Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report*, januari 2022, p. 66). Zij wijzen er op dat miljarden Afgaanse tegoeden bevroren zijn en dat enkel dringende humanitaire hulp wordt geleverd. Zolang meisjes en het Taliban regering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven. De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afgaanse bevolking te voorzien. Tegelijk is de administratieve capaciteit van de Taliban zeer beperkt omdat vele voormalige regeringsambtenaren zijn gevlucht waardoor basisdiensten niet worden verleend.

Ook de gestegen werkloosheid is een gevolg van het autoritaire regime van de Taliban. Verzoekers menen dat de Taliban overwegend verantwoordelijk zij voor de huidige extreme precare situatie.

Voorts menen verzoekers dat mocht de Raad tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand niet het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolg dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Verzoekers vrezen de gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie en vrezen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan en menen op die basis ook aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming.

Aangaande de veiligheidssituatie betogen verzoekers, onder verwijzing naar de UNHCR “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van augustus 2018 dat de veiligheidssituatie erg verslechterd is sinds 2014 (p. 20-22). Ook OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie (OSAR, *Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles*, 12 september 2019; Amnesty International, *Afghanistan 2019*; Human Rights Watch, *Civilians Are Losing the War in Afghanistan*, 14 september 2018; HRW, *Afghanistan – Events of 2019* (internetlink)). Verzoekers betogen dat deze ontwikkelingen moeten gezien worden in de context van de recente gebeurtenissen in Afghanistan. Zij wijzen er op dat op 15 augustus 2021 de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan (EASO, *Afghanistan security situation: country of origin information report* January 2022, p.14-15 (internetlink)) en betogen dat onlangs een vermindering van het geweld na de machtsovername door de Taliban er nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen (p. 61-62). Zij benadrukken dat UNHCR in een nota van augustus 2021 opriep om alle gedwongen terugkeer op te schorten en om toegang tot het grondgebied te verlenen voor Afgaanse vluchtelingen (UNHCR, *Position on returns to Afghanistan*, 17.08.21, p. 2-3 (internetlink)) en recent zijn positie heeft bevestigd inzake toegang tot het grondgebied voor Afghanen (UNHCR, *Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*, February 2022, p. 2-3). Verzoekers citeren een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat beschermingsverzoeken met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld en wijzen er op dat de bronnen waarop de motivering van verwerende partij is gebaseerd, van januari 2022 dateren en dat de laatste voor dit verslag verzamelde informatie dateert van 8 december 2021. Verzoekers menen dat de gebruikte informatie door verwerende partij niet voldoende zijn geactualiseerd en wijzen er op dat het rapport van EASO aangeeft dat een aantal toekomstgerichte vragen met betrekking tot de houding van de Taliban op dat ogenblik moeilijk te beantwoorden zijn (EASO, *Afghanistan: country focus*, January 2022, p. 8-9) bij gebrek aan voldoende informatie over de intenties van de Taliban, lokale journalistiek te kampen heeft met beperkingen en een aantal bronnen stopten met rapportering over Afghanistan. Zij benadrukken dat het meest recente rapport van EASO tot dezelfde conclusie komt (COI focus, *Afghanistan: Veiligheidssituatie*, 05.05.2022, p. 4 en 16). Gelet op deze ontwikkelingen lijkt het volgens

verzoekers voorbarig te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd in Afghanistan en menen zij dat het gebrek van actuele en objectieve informatie zou moeten aanzetten tot voorzichtigheid. Verzoekers verwijzen naar de bevindingen van de Raad in zijn arrest van 31 maart 2022 en stellen dat er momenteel niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Zij nodigen de verwerende partij uit om ofwel haar standpunt te heroverwegen, ofwel haar standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een “Fact-Finding Mission” (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen. Zij herinneren in dit verband aan het rapport van het European Country of Origin Sponsorship (hierna ECS) van november 2010 waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM (European Country of Origin Sponsorship, *EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions*, November 2010, p. 6-8).

Aangaande de situatie in Kunar, merken verzoekers vooreerst op dat verwerende partij geen melding maakt van de veiligheidssituatie in de provincie van herkomst van verzoekers, Kunar. Volgens het EASO rapport van september 2021, is de veiligheidssituatie in de provincie van Kunar zeer onstabiel en onveilig (EASO, *Afghanistan: security situation update*, September 2021, p.89-90 (internetlink)). Andere bronnen bevestigen dat Kunar zeer vatbaar is voor gewelddadige incidenten (COI focus, *Afghanistan: Veiligheidssituatie*, 05.05.2022, p. 15, p. 19-20 internetlink). Verzoekers menen dat een terugkeer voor verzoekers helemaal niet mogelijk omdat de provincie Kunar niet veilig is voor de burgers. Door geen rekening te houden met de individuele situatie van verzoekers alsook de algemene situatie in de provincie Kunar heeft de tegenpartij het artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie die in het administratief dossier staan, zou de Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen aan verzoekers op basis van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers citeren tenslotte het arrest van het EHRM “*Sufi et Elmi c. Royaume-Uni*”, 28 juni 2011, n°11449/07 en stellen dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of het aantal doden.

Verzoekers vragen in hoofddeorde als vluchtelingen te worden erkend, in onderschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en het bewijs van de aanstellingen door het BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt op 31 augustus 2022 een Nota neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift en met verzoekers vaststelt dat de informatie betreffende de rekruteringswijze van de taliban waar de bestreden beslissing naar verwijst, ontbreekt in het administratieve dossier. Zij voegt het rapport EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups*” van september 2016 toe aan de nota. Zij meent dat uit de bewoordingen in het verzoekschrift (“*Nochtans is het belangrijk te benadrukken dat Amnesty International al een verslag (Amnesty International opinion on the EASO COI Report “Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment”, July 2012) heeft gepubliceerd betreffende de vorige EASO COI report waarin ze aantoonde dat de gedwongen rekrutering bestaat in Afghanistan, in tegenstelling tot wat er in het rapport EASO COI bestaat (...)*”) blijkt dat de raadsman van verzoekers er van op de hoogte was dat de informatie waarnaar het CGVS verwees het EASO rapport “*Recruitment by armed groups*” van 2016 betrof. Aangezien hun raadsman kennis heeft van de informatie op grond waarvan het CGVS tot de vaststelling is gekomen dat gedwongen rekrutering bij de taliban slechts uitzonderlijk voorkomt, kan er *in casu* volgens verwerende partij niet gesteld worden dat rechten van verdediging in hoofde van verzoekers geschonden zijn.

4. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 20 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country

[focus.pdf](#); (5) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekers leggen bij de indiening van hun beschermingsverzoeken kopieën neer van hun taskara's en van de taskara's van hun in Afghanistan geboren kinderen, een Afgaanse geboorteakte van hun zoon S., een Belgische geboorteakte van hun zoon Y., kopieën van taskara's van verzoekers' familieleden alsook Pakistaanse Proof of Registration kaarten van familieleden van beide verzoekers. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afgaanse nationaliteit van verzoekers en hun kinderen niet betwist worden in de bestreden beslissingen. Evenmin wordt betwist dat verzoekers in het verleden als Afgaanse vluchtelingen in Pakistan werden geregistreerd, er verbleven in de periode van de burgeroorlog en de oorlog met de voormalige Sovjet-Unie en enkele jaren na de val van de taliban naar Afghanistan terugkeerden, waar zij tot hun vertrek uit Afghanistan verbleven in het dorp Khuru, district Watapur in de provincie Kunar.

6.3. De internationale beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoekers vrees voor de taliban omwille van de weigering van verzoeker om toe te treden tot de taliban en de ongefundeerde verdachtmaking van verzoeker als zou hij achter een aantal droneaanvallen zitten in hun regio. Verzoeker voert eveneens aan dat zijn broer R. als tolk heeft gewerkt voor buitenlanders en om die reden het land moest verlaten. Verzoekster baseert haar internationale beschermingsverzoek ook nog op de problemen die haar broer A. had met de taliban en de risico's die daaruit voortvloeien voor de overige familieleden en de problemen van haar broer S. met de taliban omwille van het feit dat hij in het leger zat.

6.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het beginsel verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77; RvS 22 november 2012, nr. 221.475). De Raad herinnert er aan dat het onderzoek en beoordeling van de nood aan internationale bescherming moet gebeuren op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en dat daarbij rekening moet worden gehouden met onder meer alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, inclusief factoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde pogingen tot rekrutering en beschuldiging van verzoekers betrokkenheid bij drone-aanvallen in de regio gemotiveerd dat hier geen geloof aan kan worden gehecht omdat zijn verklaringen hierover vaag en inconsistent zijn. Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal uitgaat van een verkeerde lezing van verzoekers verklaringen, dat er geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn en wijzen er op dat de bestreden beslissing niet specificeert op welke landeninformatie de commissaris-generaal zich baseert om te stellen dat gedwongen rekrutering slechts in uitzonderlijke situaties voorkomt en verzoekers profiel niet van aard is om een gedwongen rekrutering te kunnen verklaren.

De Raad kan, na grondige lezing van verzoekers verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie de analyse van de commissaris-generaal in de actuele stand van zaken niet volledig onderschrijven. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen bij het CGVS steeds heeft verwezen naar de drone-aanvallen in zijn regio en de mogelijkheid om als spionnen verdacht te worden ingeval hij en zijn broers niet zouden werken voor de taliban. Zo verklaart hij tijdens het vrij relaas *“...taliban zouden vader dwingen om ons naar hen te sturen om te werken...het was ook een familielid dat voor taliban werkte, hij is familie van vrouw, hij zei wij moeten werken voor taliban en veel geld verdienen en positie, als we niet, waarschijnlijk als iets gebeurd in dorp, zeker een drone attack kunnen we worden aanzien als spionnen...”* (notities PO, p. 9). Later gevraagd of verzoeker enig idee heeft waarom de taliban plots zouden denken dat zij achter de drone aanval zitten, antwoordt verzoeker *“in mijn mening we werkten niet voor hen, dat is waarom ze dachten dat we erachter zouden zitten, als een van mijn broers voor hen zou hebben gewerkt denk ik dat ze niet zouden hebben gedacht dat wij erachter zouden zitten...”* (notities PO verzoeker, p. 15). Zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift blijken volgens zijn verklaringen de beschuldigingen betreffende de drone-aanval en de gedwongen rekrutering met elkaar verbonden en bedoeld om hem ertoe te dwingen om zich bij de taliban aan te sluiten. Waar in de bestreden beslissing verzoeker wordt verweten zeer veel verwarring te creëren over de reden waarom de taliban hem zou zoeken en daarbij wordt gewezen op het feit dat hem werd gevraagd om eenduidig aan te geven of de taliban hem zoeken om hem te rekruteren of omdat ze hem ervan verdachten achter een drone-aanval te zitten, stelt de Raad vast dat daarbij werd voorbijgegaan aan zijn hoger geciteerde verklaringen dat beide met elkaar verbonden waren. Dat hij later verklaarde dat ze hem eerst wilden rekruteren en daarna verdachten van drone-aanval, zoals vermeld in de bestreden beslissingen kan niet zonder meer blijken uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud waarin op pagina 17 het volgende te lezen staat: *“...dus mijn vraag is, zoeken ze u vanwege de rekrutering of omdat ze u beschuldigen van de drone aanvallen, kan je een straight antwoord geven op deze vraag? Vanwege beiden wanneer wij vertrokken, dan daarna zeiden ze dat de reden dat we weigerden te werken voor hen was omdat we schuldig waren, we moesten iets te maken hebben gehad met de drone aanval”* (notities PO verzoeker, p. 17). Hieruit blijkt dat verzoeker ook hier verklaart dat beide redenen met elkaar verbonden waren, en niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen eveneens dat hij doorheen zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud steeds verklaarde dat de taliban hem en zijn broer nadat zij pas uit Pakistan waren teruggekeerd weliswaar aanspraken om hen te vervoegen, maar hen verder niet dwongen en dat zij in de periode voor hun vertrek wel meer mankracht nodig hadden en dus de druk opvoerden. Zo verklaart verzoeker het volgende *“Voor ongeveer 15 jaar vroegen ze om de taliban te vervoegen maar het was nooit serieus, wat was er dan precies veranderd de laatste tijd? Laatste tijd hadden ze mensen nodig, de gevechten gingen meer, en ze hadden meer mensen nodig, ze begonnen mensen te vragen, mensen zeiden nee, ok geef dan geld, 20000 soms 10000, ze zeiden ze moesten wapens kopen, in begin vielen ze mensen niet veel lastig maar ze kwamen gewoon langs voor ushr, soms met twintig personen en dan moest je hen voeden, en dan moest je een geit voeden om hen te voeden.”* Hiernaar later opnieuw gevraagd, verklaart verzoeker *“In begin dwongen ze mensen niet ze preekten gewoon, namen niet uw hand en sleepten u mee, ze kwamen alleen naar beneden voor ushr, ze vielen mensen niet lastig, maar de laatste tijd, hadden ze mensen nodig”* (notities PO verzoeker, p. 12). Daarna gevraagd hoe het komt dat iedereen in het dorp voor de taliban werkte maar zijn familie hen keer op keer kon weigeren, verklaart

verzoeker “vader zei hen dat hij vocht tegen de russen en oudste broer ook, maar hij dwong ons niet voor hen te werken en te vechten” (*idem*). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op consistente wijze verwijst naar het feit dat de taliban de laatste tijd meer mensen nodig hadden. Dat hij niet wist waarom dit zo was kan hem moeilijk verweten worden en bovendien stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat deze verklaringen van verzoeker werden getoetst aan objectieve informatie over de bewuste periode in Kunar die een beeld zou kunnen schetsen van een toename van mogelijke acties van de taliban. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit informatie blijkt dat gedwongen rekrutering slechts in uitzonderlijke situaties voorkomt stelt de Raad weliswaar vast dat, zoals opgemerkt in het verzoekschrift, daarbij niet gespecificeerd wordt om welke informatie het gaat. Wel is de, in de bestreden beslissing geciteerde EUAA “*Country Guidance*”, informatie opgenomen over rekruteringsmethoden door de taliban. Daaruit blijkt inderdaad dat gedwongen rekrutering door de taliban uitzonderlijk was maar dat zij hiertoe bijvoorbeeld wel overgingen om specifieke profielen, zoals voormalige leden van de ANSF in te lijven of in gevallen van acute druk (“*acute pressure*”). Verder wordt hierin gesteld dat druk of dwang om toe te treden niet altijd gewelddadig van aard is en vaak verloopt via familie, clan of religieus netwerk, afhankelijk van de lokale omstandigheden (EU AA *Guidance, Common Analysis and Guidance Note*, p. 69). De taliban hadden over het algemeen geen gebrek aan vrijwilligers en rekruteerden vooral uit de Pashtun bevolking in rurale gemeenschappen en in de madrassas, waarbij beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, ethische en tribale banden, persoonlijke vriendschappen en gemeenschappelijke belangen (EASO, *Country of Origin Information Report, Afghanistan, Recruitment by armed groups*, p. 13-27). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen in grote lijnen lijken overeen te stemmen met deze landeninformatie nu hij verklaarde dat in het begin de taliban mensen niet (met geweld) dwongen om hen te vervoegen maar ze de laatste tijd meer mensen nodig hadden en er drone-aanvallen hadden plaatsgevonden wat mogelijks kan begrepen worden als een situatie van “*acute pressure*”.

Gelet op het voorgaande en zonder verder onderzoek naar de veiligheidssituatie in het district Watapur in de provincie Kunar in de periode voor verzoekers’ vertrek, kan in de actuele stand van zaken de analyse van verwerende partij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde gedwongen rekrutering, niet worden bijgetreden door de Raad. Deze motieven zijn dan ook onvoldoende draagkrachtig.

6.5. Voorts stelt de Raad vast, in navolging van verzoekers, dat in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekster, geen rekening wordt gehouden met verzoeksters individuele omstandigheden en geen enkele toekomstgerichte beoordeling wordt gemaakt van het risico voor verzoekster om onderworpen te worden aan gender-gerelateerde vervolging in de huidige situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. De positie van vrouwen en meisjes in Afghanistan wordt blijkens de beschikbare landeninformatie gekenmerkt door een diepgewortelde attitude, sterke culturele overtuigingen en een samenlevingsstructuur die discriminatie versterkt. Gender-gerelateerde mensenrechtenschendingen zijn wijdverspreid in Afghanistan en hoewel de taliban onmiddellijk na de machtsovername aankondigden dat vrouwen een belangrijk onderdeel zijn van de samenleving en hun rechten binnen de grenzen van de islam zouden gerespecteerd worden, is niet duidelijk wat die grenzen zijn. Er zijn indicaties van lokale verschillen in de uitvoering van islamregels en officieel beleid. Zo werd meer conservatief beleid gerapporteerd in sommige gebieden van zuid-Afghanistan en ook werd melding gemaakt van het feit dat talibanstrijders op eigen initiatief handelden in de toepassing van de sharia en daarbij verschillende interpretaties op nahielden van gedrag dat als niet conform morele en religieuze talibanregels moet worden beschouwd. Hoewel een taliban handbook een zachtere benadering voorschrijft voor bijvoorbeeld het niet naleven van kledingvoorschriften voor vrouwen, zijn er ook incidenten gerapporteerd waarbij vrouwen door talibanstrijders worden lastiggevallen omdat ze zonder mannelijke begeleider zich buitenshuis begeven of geen burqa dragen. Verder is geweld tegen vrouwen een alomtegenwoordig probleem, wordt huiselijk geweld tegen vrouwen in grote delen van de samenleving aanvaardbaar geacht en werden na de machtsovername de meeste opvanghuizen voor vrouwen gesloten. Ook aanvallen op vrouwen met zuur werden gerapporteerd, alsook publieke aanvallen op vrouwen omdat ze naar school gaan of willen uit de echt scheiden, terwijl traditionele gebruiken zoals gedwongen huwelijken frequent voorkomen (EU AA, *Country Guidance Afghanistan*, p. 88-96). Verder blijkt uit de door verzoekers bijgebrachte informatie dat de VN Veiligheidsraad in mei 2022 haar bezorgdheid uitsprak over de groeiende uitholling van fundamentele rechten en vrijheden van vrouwen en meisjes in Afghanistan naar aanleiding het decreet van 7 mei 2022 waarbij wordt afgekondigd dat alle vrouwen hun gezicht moeten bedekken in openbare plaatsen, enkel het huis mogen verlaten indien noodzakelijk en dat overtredingen van deze richtlijnen zullen resulteren in de bestraffing van hun echtgenoten (*United States Mission to the United Nations, Office of Press and Public Diplomacy, May 24, 2022* en *UN Security Council Report Afghanistan*, 31 mei 2022).

De Raad stelt vast dat *in casu* verzoekster gehuwd is en gehuwde vrouwen als dusdanig niet vermeld worden als één van de risicoprofielen in de EUAA *“Country Guidance”*. Evenwel moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoekster samen met haar echtgenoot en drie minderjarige kinderen die nu respectievelijk 12, 9 en 4 jaar oud zijn, sinds 2019 uit Afghanistan vertrokken zijn en sinds september 2020 in België verblijven en dat hun vierde kind in België werd geboren. Waar verwerende partij ter terechtzitting stelt dat het loutere feit dat verzoekster een vrouw is, niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, wijst de Raad er evenwel op dat, gezien de problematische situatie van vrouwen in Afghanistan en het feit dat in de beschikbare landeninformatie wordt benadrukt dat rekening moet worden gehouden met de beperkingen in rapportering over geweld tegen vrouwen na de machtsvername door de taliban, beschermingsverzoeken van vrouwen, inclusief gehuwde vrouwen, met de grootste voorzichtigheid moeten behandeld worden.

Bijkomend wijst de Raad met betrekking tot de in het verzoekschrift aangestipte elementen van gepercipieerde verwestering en de risico's verbonden aan hun verblijf in het buitenland op het volgende. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekers te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissingen en haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoekers om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet concreet aannemelijk worden gemaakt.

De Raad herinnert er aan dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers in België verblijven sinds september 2020 en Afghanistan verlieten in 2019. Uit hun verklaringen blijkt ook dat verzoekers afkomstig zijn uit ruraal gebied en dat verzoeker landbouwer was in Khuru en zij steeds in dit dorp gewoond hebben nadat zij terugkeerden naar Afghanistan vanuit Pakistan. Hierboven werd reeds gewezen op het gegeven dat verzoekers vier minderjarige kinderen hebben, waarvan het oudste kind momenteel 9 jaar is en dus bijna de tienerjaren heeft bereikt. De Raad stelt vast dat geen documenten voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekers in België hebben gewerkt en taallessen hebben gevolgd en dat hun kinderen schoollopen in België sinds hun aankomst in België, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. In zoverre niet concreet wordt aangetoond dat verzoekers zich vertrouwd hebben gemaakt met de westerse cultuur en normen door hun louter verblijf in het buitenland, noch dat er sprake is van daadwerkelijke verwestering in hun hoofd, liggen naar het oordeel van de Raad evenwel een aantal objectieve elementen voor die minstens een indicatie vormen van gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan. In dit verband moet in de huidige stand van zaken terdege rekening worden gehouden met de vier minderjarige kinderen van verzoekers, waarvan de twee oudste in België schoolplichtig zijn, het gegeven dat verzoekers afkomstig zijn uit een ruraal gebied in Afghanistan en verzoeksters hoedanigheid als gehuwde vrouw die sinds drie jaar in het buitenland verblijft. Hoewel deze mogelijk risicobepalende omstandigheden voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen kan uit lezing van deze beslissingen niet blijken dat hiermee afdoende rekening werd gehouden door verwerende partij bij de beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoekers met vervolging worden geconfronteerd omwille van hun verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering. In dit verband herinnert de Raad er aan dat krachtens artikel 57/1 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdelingen waarover hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Verder is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet). De Raad stelt vast dat in hoofd van verzoekers en hun minderjarige kinderen een aantal individuele omstandigheden kunnen worden vastgesteld, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van eigen onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet naar behoren evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 juli 2022 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET